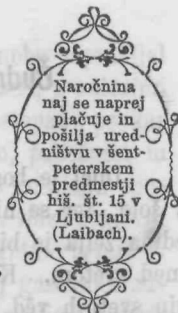


Izhaja 1. dné
v mesecu in
veljá za vse
leto 2 gl. 40 k.
za pol leta
1 gl. 20 kr.
Po pošti: za
vse leto 2 gl.
60 kr., za pol
leta 1 gl. 30 kr.

VERTEC.



Naročnina
naj se naprej
plačuje in
pošilja ured-
ništvu v šent-
peterskem
predmestji
hiš. št. 15 v
Ljubljani.
(Laibach).

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 3.

V Ljubljani 1. marca 1872.

Leto II.



R o ž i c a.

četrov praznovali

So pred božičem god;

Prišel je ljubih znancev

In žlahte žlahtni rod.

Najpervo gospodarju

Stiskali so roké,

Voščéci: Bog naj spolni

Njegove vse željé.

In on se je zahvalil

Presrečen in vesel —

Se vé, da se drugače

Obnašati ni smel.

Potem se med pokloni

Krog mize sedli vsi,

In z vincem porosili

Slovesno so jedi.

Poleg očeta danes

Starejši je otrok

S posebno slastjo jedel

In pil malinov sok.

Dekletece je bilo

Prijazno in lepó;

Kakó jo oče ljubi

To „rožico“ mladó!

In k njemu zdaj se nagne

Pa tiho mu pové,

Da so zaperta vrata

Želodeca jej vžé;

Da danes bi odpreti

Jih res ne mogla več,

Ko vhoda bi prosila

Najboljša tudi reč.

V tem hipu stari sluga

Prinese — o moj Bog,

Kak strah me je sprelétel,

Ker padel je iz rok

Zdaj Rožici kozarček

In ona le stermí

Na čudo iz sladkorja

Ki tú pred njo stoji!

Mamljivo jo prevzame

Prekrasne torte čar,

Saj svoje dni enake

Ni videla nikdar.

Očetrov kar počiva

Na Rožici pogled,

Smehljaje opazuje

Obrazek njé zavzet.

In milovaje reče:

„Oh škoda, škoda je,

Da so zaperta vrata

Želodeca ti vžé;

In škoda, da odpreti

Jih res ne moreš več,

Sicer bi kaj prilegla

Okusna se ti reč.“

Zdaj Roža zarudela

Šaljivo se smehljá,

In tiho in skrivnostno

S prepričanjem šéptá:

„Oj, ata moj preljubi,

Sè torto bo vžé šlò,

Boš videl, da jo spravim

Še skoz — ključavnico!“

Lujiza Pesjakova.